

pisného plánu žadatelem předloženého, a tomuto vydá se o tom písemně vyřízení. Různé od »sdělení« čáry a niveau jest jich u s t a n o v e n í. Jak ze znění odst. 1 § 16 patrně, zákon předpokládá, že stav. čára a niveau jsou normálně již předem určeny stanovením čar tříd a ulic resp. niveau ve schváleném plánu rozdělovacím (§§ 11 a 12 stav. řádu), takže v konkrétním případě stavebním netřeba už nežli právě jich »sdělení«, a že jenom v »některém případě zvláštním« je třeba stav. čáry a niveau zvláště u s t a n o v i t i. Kdežto »sdělení« stav. čáry a úrovně již dříve stanovené nevyžaduje zvláštního řízení, poněvadž neobsahuje žádného určení právní situace účastníků, je tomu jinak ohledně »stanovení« čáry a niveau, které, i když neděje se v řízení rozdělovacím (§ 8 násl.), může státi se jen za účasti sousedů, právě proto, že se dotýká jejich zájmů vzhledem k sousedícím jejich pozemkům.

Podle obsahu správních spisů byly stavebníku stav. čára a niveau sděleny výměrem magistrátu z 5. července 1924. To stížnost nepopírá. Že tomuto »sdělení« nemusilo předcházeti zvláštní komisionelní řízení, bylo řečeno shora. St-lka však namítala v min. rekursu a namítá také ve stížnosti, že stav. čára pro novostavbu nebyla vůbec platně stanovena, resp. že čára, v níž novostavba se projektuje, neshoduje se s čarou platně, t. j. také s účinkem pro st-lku jako sousedku stanovenou. Ať již námitky tyto sluší pojímati v tom či onom smyslu, bylo věci úřadu rozhodujícího o povolení stavby, aby zjistil a rozhodl, bylo-li stanovení čáry a niveau v daném případě potřebí, resp. je-li tu namítaný nesouhlas mezi čarou, v níž novostavba se projektuje, a čarou platně stanovenou. Že poukaz na čáru stavebníku s d ě l e n o u výměrem magistrátu z 5. července 1924 nepostačuje, plyne z toho, co shora řečeno. Pokud však žal. úřad dovozuje, že stav. čára novostavby nedotýká se práv st-lky, rozhodl tím o otázce, kterou jest řešiti nikoli v řízení konsensním, nýbrž v řízení o stanovení stav. čáry, a tedy o otázce, jejíž řešení i v případech § 127. stav. řádu vyhraženo jest stav. úřadům samosprávným.

Z důvodů právě uvedených bylo nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss zrušiti.

#### Č. 5175.

**Četnictvo:** Bývalý uherský četník, který po převratu sloužil dále v maďarském četnictvu, byl maďarským státem pensionován a nebyl nikdy ve službách státu čsl., nemá vůči čsl. státu nároku na požitky zaopatřovací, třebas je čsl. státním občanem a proto nepožívá pense od státu maďarského.

(Nález ze dne 3. prosince 1925 č. 22.879).

**V ě c:** Jiří H. ve St. proti ministerstvu vnitra stran nepřijetí do služby četnické a odepření výslužného.

**V ý r o k:** S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

**D ů v o d y:** Podáním z 20. června 1922, řízeným na min. pro Slov., domáhal se st-l opětného přijetí do čsl. služby četnické, případně přiznání výslužného, uváděje, že jest čsl. státním občanem, že od roku 1907 do 26. dubna 1919 sloužil v býv. uh. četnictvu a že konal v posléz zmi-



něný den jako velitel četnické stanice službu v P. Toho dne přišlo tam české vojsko a st-l prý se hlásil s celým mužstvem u jakéhosi blíže mu neznámého nadporučíka a den na to u majora, jenž byl plukovním velitelem. Byl však odzbrojen a převezen do zajateckého tábora v Josefově. Ještě tam se hlásil do čsl. četnické služby, nedostal však žádného vyřízení.

Konaným šetřením bylo zjištěno, že st-l jest skutečně čsl. státním občanem, že přísluší právem domovským do obce K., že po svém propuštění ze zajateckého tábora v Josefově odešel do Maďarska, kdež vstoupil do činné služby četnické, že byl však maďarskými úřady ku dni 1. ledna 1922 dočasně pensionován, leč vyplácení výslužních požitků že bylo učiněno závislým na tom, bude-li optovati pro Maďarsko. St-l však toho neučinil a navrátil se do čsl. republiky.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad, vycházeje ze zjištění, že st-l byl maďarským státem trvale pensionován, jeho žádost, pokud se jí domáhal přiřknutí výslužného z důvodů, že není zákonné normy, která by dopouštěla výplatu pense na vrub čsl. státu osobám, jež konaly ještě po státním převratu služby cizím státům a byly těmito státy přeloženy do výslužby.

O stížnosti proti tomu podané uvažoval nss takto: — — —

Pokud stížnost vytýká, že žal. úřad neprávem nepřiznal st-li výslužné, sluší poukázati na konstantní judikaturu tohoto soudu, podle níž může nárok toho druhu vznést s účinkem toliko osoba stojící k čsl. státu v poměru zaměstnaneckém, ač-li pozitivní normou zákonnou není stanovena výminka.

St-l nebyl nikdy zaměstnancem tohoto státu, jak správními spisy jest doloženo, st-l také opak netvrdí. Výminku pak právě zmíněnou stanoví sice § 76 zák. č. 153/23, dopouštějící přiznání požitků výslužebních osobám četnickým, které čsl. státu nikdy nesloužily, ovšem, mimo jiné, za předpokladu, že jim takové požitky byly přiznány již býv. státem rak. neb uh. Předpoklad ten není však dán u st-le, neboť není sporu o tom, že nepožívá zaopatřovacích požitků od býv. k r á l o v s t v í uherského, nýbrž že sloužil, jak sám doznává, nejen před převratem, ale i po té až do svého pensionování v maďarském četnictvu, tedy nynějšímu m a ě a r s k é m u státu. Při tom je nerozhodno, zdali toto pensionování bylo trvalým nebo dočasným, a nelze proto uznati za podstatnou vadu řízení správního, jestliže nař. rozhodnutí vycházelo ze zjištění nedoloženého správními spisy, že st-l byl maďarským státem pensionován trvale. Irrelevantní jsou dále okolnosti a pohnutky, jež snad byly příčinou toho, že st-l vstoupil do služeb státu maďarského, a nelze činiti žal. úřadu důvodných výtek proto, že okolnosti tyto nezjišťoval, nehledě ani k tomu, že jejich existenci vůbec nepopřel.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

#### Č. 5176.

**Jazykové právo:** \* Přiznání k poplatkovému ekvivalentu, které neodpovídá po stránce jazykové zákonu, není náležitým přiznáním po rozumu § 5 resp. 34 nař. z 19. října 1920 č. 587 Sb.

(Nález ze dne 3. prosince 1925 č. 23.245.).